

**Sankt Mikael's
Katolska Församling
Växjö**

Församlingsblad Påsken 2021

”Om du gärna bär korset, skall det bära dig”

Vi frestas att tro, att bara för att vi är kristna kan vi få lidandet att försvinna. Vi inbillar oss att Guds löfte om välsignelse betyder att han låter oss slippa all smärta. Men så fungerar det inte. Vår Frälzare Jesus gjorde lidandet till en normal del av det kristna livet. Han lovade sina lärjungar många välsignelser, men i slutet av de goda ting som han räknade upp, infogade han ett löfte om lidande, när han säger: ”var och en som för min och evangeliets skull har lämnat hus eller bröder eller systrar eller mor eller far eller barn eller åkrar skall få hundrafaldigt igen. Här i världen skall han få hus och bröder och systrar och mödrar och barn och åkrar **mitt under förföljelser**, och sedan evigt liv i den kommande världen” (Markus 10:29-30). Lidandet är alltså ingen valmöjlighet utan en garanti. Som kristna garanteras vi lidande.

2 I grund och botten betyder lidande att uthärda smärta eller betryck, att tåla förlust eller skada, lida under ett handikapp eller en sjukdom, och till

slut vara underkastad döden. Lidandet kommer i alla former. Dagliga irritationer gör oss frustrerade, upprepade misslyckanden gör oss modlösa, räkningar vi inte kan betala gör oss oroliga, depression får oss att ge upp, olyckor drabbar oss eller dem vi älskar, sjukdomar härjar. Lidande drabbar oss alla.

Vår Herre inte bara lovade lidande, han gjorde också bärandet av vårt personliga kors till ett villkor för att vara hans lärjunge: "Om någon vill gå i mina spår måste han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig" (Lukas 9:23). Att göra korstecknet är att proklamera vårt Ja till detta villkor för lärjungaskap. När vi tecknar oss med korsets tecken, tar vi vårt kors och accepterar vilket lidande som än kan komma över oss. Med denna klassiska gest säger vi att vi välkomnar lidande på Guds villkor. Och vi underordnar vår vilja – som helst skulle vilja slippa smärta – under Gud, precis som Vår Herre underordade sin vilja under sin Fader, när han utgav sig på korset. Att göra korstecknet har alltså allvarliga konsekvenser!

Men det är inte allt. När vi med tålamod bär vårt kors, vårt lidande, stannar han kvar hos oss. Han delar vårt lidande, håller oss uppe och tröstar oss. Detta är också korsets budskap. Thomas a Kempis säger i sin berömda andaktsbok *Om Kristi efterföljelse*: "om du gärna bär korset, så skall detta bära dig igen och leda dig till det önskade målet" (2:12). Guds ende Son blev människa i Kristus. I sin mänskliga natur utstod Gud själv förkastelse, förödmjukelse, hån, övergivenhet, gisslande, korsfästelse och död. Han tog emot lidandet som människa, så att han skulle kunna styrka oss i vårt lidande.

När vi gör korstecknet inbjuder vi Herren att förena sig med oss i vårt lidande. Vi rör vid pannan

och flyttar sedan handen till bröstet, och säger med denna gest till Vår Herre, att vi vill att han skall böja sig ned över oss. När vi sedan fullbordar korstecknet genom att beröra våra axlar, är det som att vi ber honom stödja oss – axla våra bördor – i vårt lidande. I flera av psaltarpsalmerna sjunger kung David om att ta sin tillflykt under Herrens vingar, till exempel: "Göm mig i dina vingars skugga" (17:8). Kyrkofäderna uppfattade detta som en profetia om att finna trygghet i hans korsfästa armars skugga. Vår Herres utsträckta armar försäkrar, att han förstår vårt lidande, delar det och bär det med oss.

Vi uppfattar här tydligt korset som ett tecken på Guds barmhärtighet och tröst. Jag drar fördel av den nåd och det stöd som Herren erbjuder mig med sina utsträckta händer. När bekymmer kommer, tecknar jag mig ofta med korsets tecken, och säger: "Herre, ta in mig under dina vingars skugga, bär mig igenom denna prövning och trösta mig." Styrkt av hans svar på den enkla gesten och bönen, finner jag prövningen vara uthärdlig. Amen.

F. Ingvar Fogelqvist

På grund av Corona-epidemin är tills vidare alla offentliga mässor inställda i församlingen.

Även all katekesundervisning och konfirmandundervisning är inställda tills vidare.

Vi hoppas och ber att epidemin snart får ett slut och att vi kan återta den de vanliga rutinerna.

Gå gärna in på församlingens hemsida, för att ha koll på den senaste informationen.

Kyrkan glömmer inte barnen, även om de inte kan komma till kyrkan och undervisningen nu i coronatider.

För några dagar sedan mötte jag en mamma med sina barn, på en av stadens mataffärer. Vi stannade till och pratade lite, både mamman och barnen berättade om hur mycket de saknade att kunde gå till mässan, och undervisningen.

Efter detta trevliga möte och samtal funderade jag om hur kan man hjälpa till med att nå ut till barn och ungdomar som inte kan komma till undervisningen.

Det är viktig att ge tron näring, och kyrkan har en egen resurs KPN som i dessa tider är viktig, när frågan om hjälpmedel till föräldrar som vill ge sina barn kunskap om tron kommer upp.

 STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT

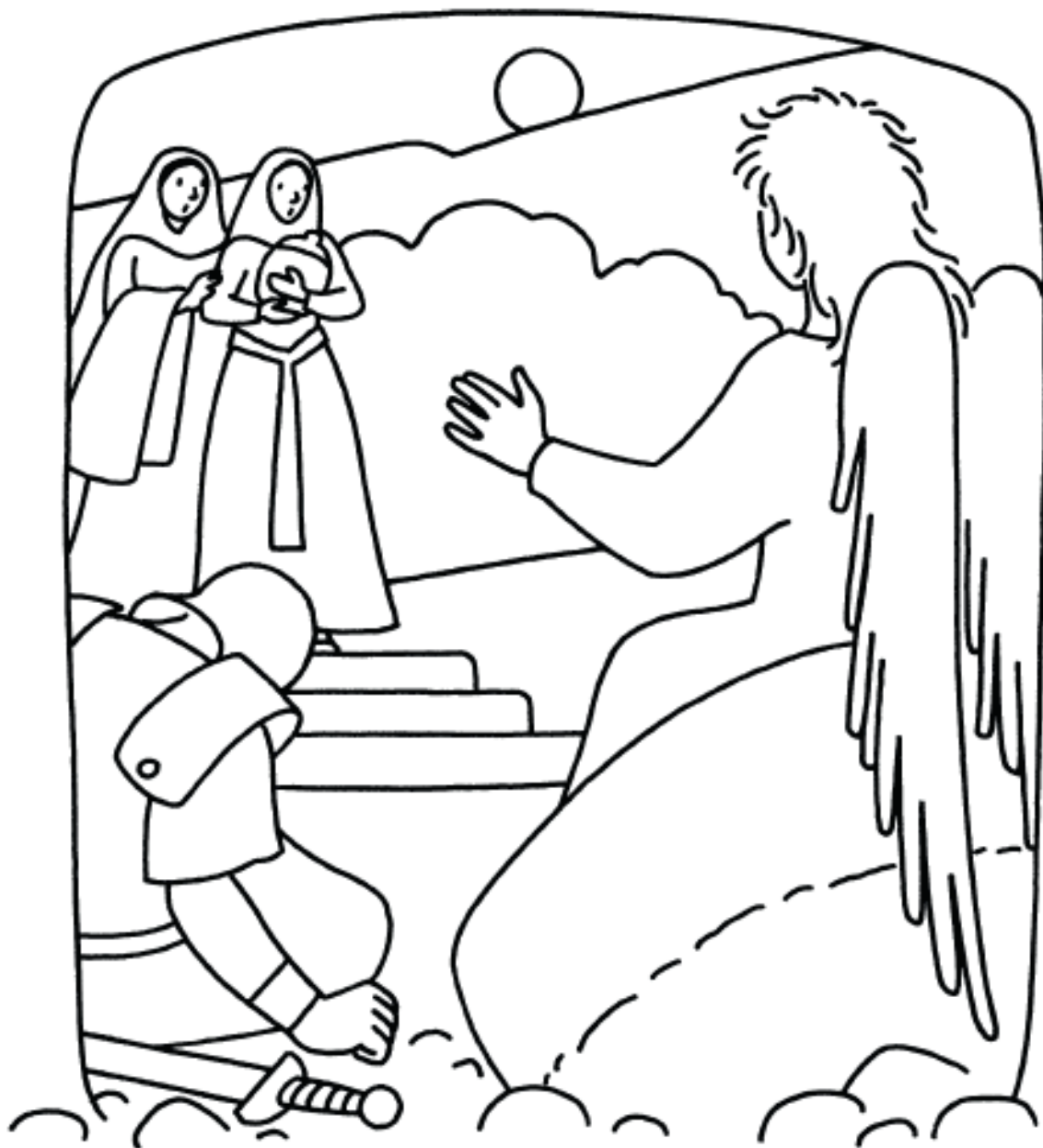
Katolska Pedagogiska Nämnden (KPN) är ett stiftsorgan inom Katolska Kyrkan i Sverige. Nämnden har som uppgift att utveckla och stödja det pedagogiska undervisningsarbetet i församlingarna. På deras hemsida kpn.se hittar man mycket spännande saker som är relaterad till tron och som kan kopieras eller laddas ner. KPN tillhandahåller böcker, som riktar sig till barn. Kolla deras hemsida och ta del av en påskquiz med lärorika frågor om bland annat fastan.

Vi får be intensivt till Gud att pandemin försvinner snart, så att mässbesöket och undervisningen kan komma i gång igen.

Diakon Oddbjörn

De två bilderna som bifogas är tänkta för barnen att färglägga. Det finns ingen katekesundervisning för dem just nu, men dessa bilder kan bli en hälsning från församlingen till barnen att de inte är bortglömda i dessa besvärliga tider.

Söndagen, Uppståndelsens glädjedag

Med Jesu Kristi uppståndelse från de döda står och faller den kristna tron, om det låter aposteln Paulus det inte råda några tvivel om, när han säger: ”om Kristus inte har uppstått, ja, då är vår förkunnelse tom, och tom är också er tro.” Så skriver han i sitt första brev till korintierna (15:14). Dagen för Kristi uppståndelse, söndagen, var därför från början den viktigaste veckodagen för de kristna. På den kom de samman för att be, lyssna på Guds ord och fira den heliga Eukaristin (se Apostlagärningarna 20:7 och Paulus första brev till korintierna 16:2).

Arbetsfri dag

Varje söndag förkunnar på nytt budskapet om Jesu uppståndelse. Men det tog lång tid innan söndagen firades som en arbetsfri dag. Först kejsar Konstantin den store utfärdade en lag år 321 om att söndagen skulle vara helgdag i det romerska riket. Efter århundraden av förföljelse hade kristendomen inte bara fått officiellt erkännande utan kunde också vecka efter vecka fira grunddatumet för den kristna tron, dagen för

Jesu uppståndelse. De kristna behövde inte längre samlas i gryningen, för att sedan efter gudstjänsten, gå till sitt arbete. De behövde inte längre vara rädda, att polisen skulle få reda på deras samlingsplats och arrestera dem. De behövde inte mer vara rädda för att ställas inför rätta och kanske lida martyrdöden. Man betraktade inte längre de kristna som statsfiender. Inget visade tydligare den förändring som ägt rum i och med Milanoediktet 313 än det som skett med söndagen.

Första dagen och åttonde dagen i veckan

Söndagen var den första dagen i den judiska veckan och att det är söndagen som inleder veckan har också fortsatt när världen blev kristnad. Även i Sverige var söndagen den första dagen i veckan, men i den svenska almanacken är söndag numera veckans sjunde dag och därmed den sista dagen, enligt den internationella praxis som infördes 1972.

Söndagen är traditionellt inte bara veckans första dag utan också den åttonde dagen. Symboliskt kommer därmed till uttryck att i och med Jesu uppståndelse har en ny tid brutit in. I talsymboliken var sju en siffra som betecknade fullbordan. Men åtta, som sträckte sig bortom sju, var knutet till återlösningen. Det heter i Barnabas brev från 200-talet: "Därför firar vi också den åttonde dagen med fröjd, ty på den uppstod Jesus från de döda; och sedan han visat sig för han upp till himlen" (13:8-9). Gud inrättade alltså den nya skapelsen i Kristus, och fastställde på så sätt skapelsens åttonde dag.

Förpliktelse till gudstjänst

De kristna uppfattade förstas söndagen som en stor glädjedag och de kom gärna till gudstjänsten. Vår Frälsare har också givit befallningen: "Gör detta till min åminnelse" (Lukas 22:18). För att uppfylla detta ansvar i enlighet med Jesu befallning har kristna alltid samlats på söndagen. På 300-talet införde kejsar Konstantin en lag att

alla kristna soldater fick ledigt på söndagen för att delta i gudstjänsten. I det kristna västerlandet infördes efterhand lagar om allmänt förpliktan- de gudstjänst på söndagar. Kyrkan har alltid uppfattat deltagande i söndagens liturgi vara en allvarlig förpliktelse för alla hennes medlemmar (se Hebreerbrevet 10:25, där de kristna förväntas delta i gudstjänsten). Att missa en mässa på söndagar och påbjudna helgdagar utan god ursäkt är allvarlig sak och kan alltså vara dödssynd.

Söndagen som vilodag

Kristna borde göra sitt bästa att hålla söndagen helig, eftersom de genom att fira Herrens upp- ståndelse föregriper himlens glädje. Tungt arbete skall därför undvikas på sön- och helgdagar. Förutom att delta i Mässan är det lämpligt att på de dagarna ägna tid åt andra andliga sysslor, som att läsa den heliga Skrift eller andra uppbyggan- de böcker. Onödigt arbete, som lika gärna kunde göras någon annan dag, och arbete som inte passar till dagens heliga karaktär, skall undvikas.

f. Ingvar Fogelqvist

Varför bär kvinnor mantilla vid den heliga Mässan

Slöjan är en urgammal symbol inom kristendomen. Slöjan avser att täcka något som är heligt och beskyddar något som anses vara särskild värdefullt. Kyrkliga föremål är oftast täckta av någon form av slöja. Altaret med ett antependium, kalken med ett kalkkläde och tabernaklet är även det betäckt med en duk. Kvinnans slöja (i kyrkliga sammanhang kallad för mantilla) avser att vara ett yttre tecken på hennes inre längtan till att ödmjuka sig själv för Gud som är närvarande i det Allraheligaste Sakramentet. I kyrkans två tusenåriga historia har kvinnor burit någon form av huvudbonad i kyrkan. Orsaken har varit olika anledningar, i fornkyrkan härrör detta från den helige Paulus syn på kvinnas ödmjukhet. Den helige Johannes av Korset (1542-1591) menar att varje katolsk kvinna är en levande ikon av kyrkan, så när hon bär mantilla i vår Herrens närvaro på altaret och i tabernaklet påminner det om varje katolsk kvinnas ödmjukhet och lydnad inför Gud.

En gudsvigd kvinna bär sitt dok eftersom hon helt och hållet tillhör Gud. Kvinnans slöja är en symbol för vördnad och lydnadens dygder. Vi vet som katoliker att lydnad är av de största kärlekshandlingarna vi kan tänka oss. I Jungfru Marias liv lär vi oss att ödmjuk lydnad och tjänande inte är ett

tecken på svaghet utan tecken på helighet. Vår Fru var alltid beslöjad och har uppenbarat sig med slöjan på. Marias slöja är en av de stora relikerna i kyrkan, och har sedan 800-talet bevarats i katedralen i Chartres, Frankrike. En mantilla har, i likhet med en ordensdräkt, inte intentionen att vilja glänsa eller dra till sig uppmärksamhet. Båda är inre och yttre tecken på den kärleksfulla underdanighet som visas för Kristus och Kyrkan.

Brukligt är att gifta kvinnor bär svart mantilla och flickor och ogifta bär vit. Bruket att bära slöja i kyrkan där det heliga sakramentet närvaro var en oavbruten tradition från den helige Paulus dagar fram till 1960-talet och i motsats till vad många tror avskaffades aldrig denna devotion av Andra vaticankonciliet utan byggde då enbart på ett uppluckrande av kyrkans ordning. Det är vanligt att vid den äldre latinska mässan se att flickor och kvinnor väljer att fortsätta denna tusenåriga tradition men då Kristus också är närvarande i den nya mässordningen daterad från år 1970 bör mantillorna även där vara en självklar del av kvinnans kärleksfulla devotion till Kristus och Hans Kyrka.

Joacim Svensson, ministrant

Bön till ärkeängeln S:t Mikael

Helige Mikael, ärkeängel,
försvara oss i drabbningen,
var vårt värn emot djävulens
skurkstreck och snaror.
Må Gud befalla över honom,
bönfaller vi ödmjukt;
och du, de himmelska
härskarornas furste,
fördriv i Guds kraft till helvetet,
satan och alla andra onda andar,
vilka till själarnas fördärv
stryka omkring överallt i världen.
Amen.

Ärkeängeln S:t Mikael,
Maydan nezalejnosti;
Kiew/Ukraine

B

PP

Sverige, Port Payé

Sankt Mikael's
Katolska Församling
Växjö

*En välsignad
Påsk önskas!*

Sankt Mikael's Katolska Församling
Ulriksbergspromenaden 34 A
352 46 Växjö
Kyrkan öppen alla dagar 9.00-18.00
Pastorexpedition:
Tel. 0470 - 152 42
Öppet: må och ons 10.00 - 12.00
fr 15.00 - 17.00

E-post: vaxjo@katolskakyrkan.se
Vår hemsida är uppdaterad:
www.sanktmikael.se
Postadress: Box 3291, 350 53 Växjö
Kyrkoherde f. Ingvar Fogelqvist
Mobil 070-432 84 99
Diakon Oddbjörn Andreassen
Mobil 076-774 16 62

Sankt Josefs kapell
Södra Esplanaden 24, Älmhult
Moder Teresasysterar
Missionaries of
Charity Contemplatives
Ulriksbergspromenaden 34 B
352 46 Växjö
Tel. 0470-249 98